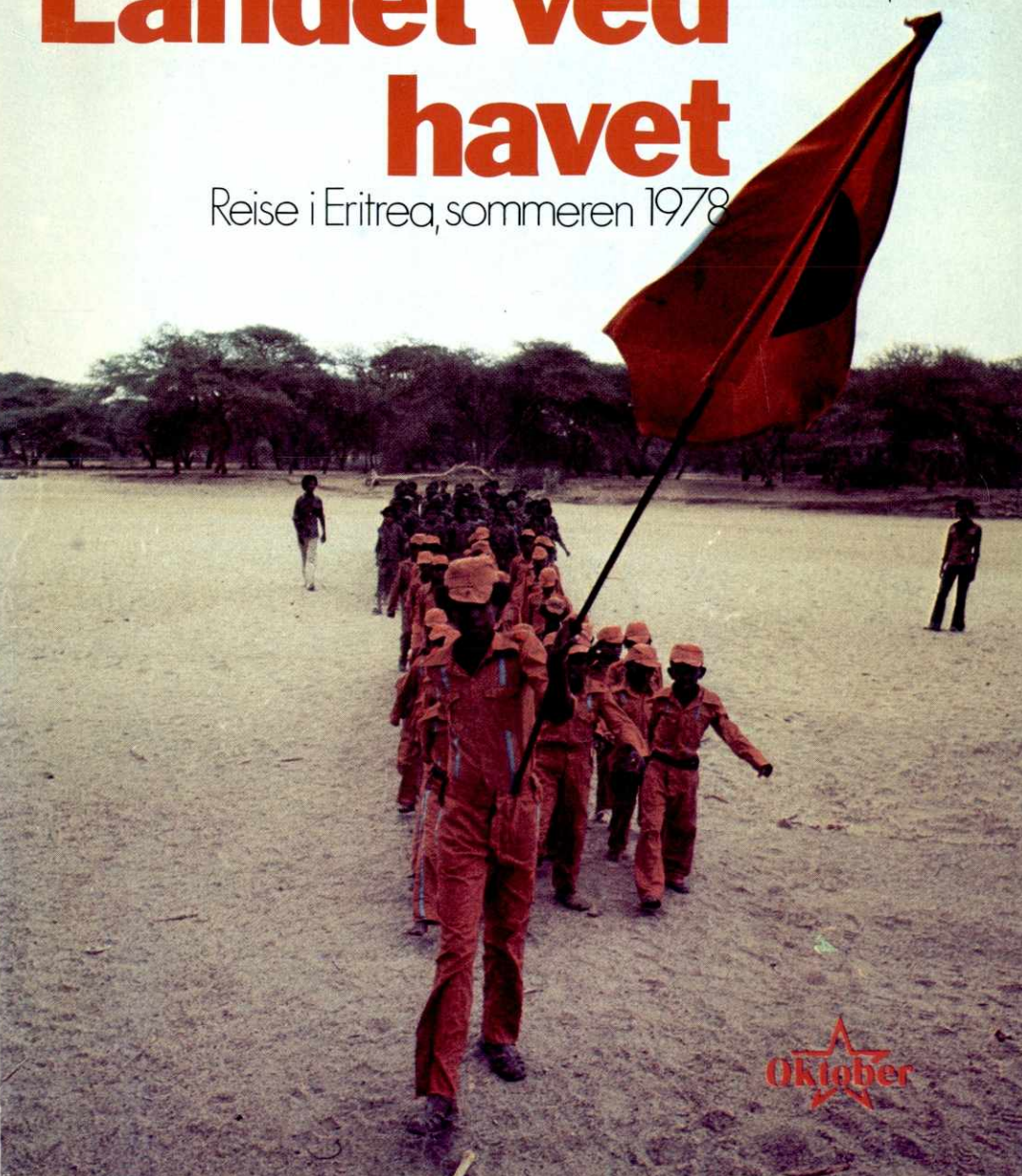

Ungdomsheftene

1

Landet ved havet

Reise i Eritrea, sommeren 1978

Oktobar

Ungdomsheftene 1

Landet ved havet

Reise i Eritrea, sommeren -78.

Innhold

Eritrea, Sommeren -78:..	2	Kvinnene	10
Eritreas historie	3	Å leve med bombene....	10
FN og Eritrea-spørsmålet	3	Etiopisk offensiv	
Etiopia koloniserer landet	4	sommeren -78	11
Kunstig underutvikling ..	4	Det etiopiske regimet ...	12
Frigjøringskampen starter	5	Sovjets krig.....	12
Folkekrigen	6	Sovjet på Afrikas Horn..	13
Ungdommens rolle	7	Støttearbeidet i Norge...	14
Jordbruket	8	Fremmedord.....	15
Helsevesenet	8	Fakta	16
Skoler og undervisning ..	10		

© Forlaget Oktober A/S 1978

1. opplag, september 1978, 5 000

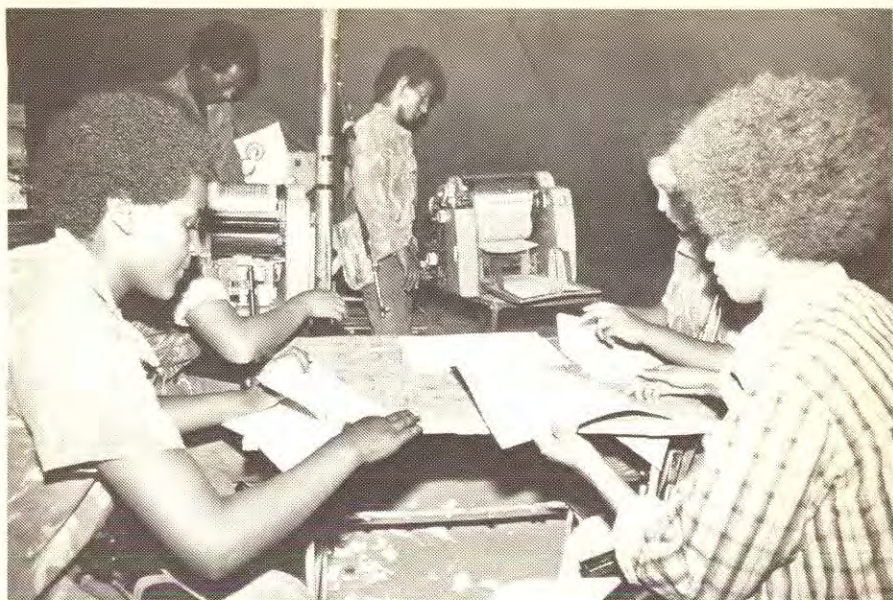
Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1978

ISBN 82-7094-219-7

Forlaget Oktober A/S

Oslo 1978

Eritrea, sommeren -78:

Tre uker etter frigjøringa ble det åpna ungdomsklubb i Agordat i en villa der det før hadde vært offisersklubb og horehus. Unge jenter som tidligere hadde holdt seg hjemme om kveldene av redsel for etiopiernes terror, var nå på klubben hver kveld.

En ung fattigbonde i Tessenei fikk i sommer tildelt et jordstykke av revolusjonskomiteen, stort nok til at han og familien kunne livnære seg. Jorda hadde tidligere tilhørt det etiopiske regimet, men ligget brakk.

En nomadefamilie i Sahel-provinsen fikk for første gang i sitt liv besøk av helsepersonell. De ble vaksinert for tuberkulose og lærte grunnleggende hygieneregler.

Et nytt liv hadde begynt for eritreerne. 98% av landet deres var frigjort, og oppbygginga av et nytt Eritrea uten undertrykking, terror og nød var i full gang.

Men noen legger mildt sagt kjepper i hjula for det nye samfunnet. Sovjetiske bombefly har siden januar -78 sluppet napalm og splintbomber over frigjorte byer og landsbyer. 6 måneder seinere marsjerte 150 000 etiopiske soldater inn i landet og okkuperte tilbake viktige områder.

Det eritreiske folkets frigjøringskamp holder fram med stor styrke. Hva slåss de for? Hva er historien til landet deres? Hvem er fienden?

Eritreas historie

For å rettferdiggjøre sine krav om kontroll over Eritrea, har etiopierne systematisk forvrengt landets historie. Målet har vært å vise at Eritrea alltid har vært en del av det etiopiske keiserdømmet.

Fram til 1557 var Eritrea et sjølstendig land. Optegnelser og kart fra europeiske handels- og oppdagelsesreisende på 1500- og 1600-tallet viser Eritrea som et sjølstendig land, «Medri Bahri» — «Landet ved havet». Grensene til Etiopia beskrives som de samme som i dag. Seinere var landet i perioder underlagt Egypt og Tyrkia (det ottomanske riket), hele tida som eget land, sjøl om det var koloni.

Fra 1885 til 1941 var Eritrea italiensk koloni. Bare på slutten av denne perioden, fra 1935 til 1941, var Eritrea og Etiopia koloni sammen under Italia.

Da 2. verdenskrig kom og Mussolini erklærte England krig, så eritreerne på engelskmennene som befriere etter 55 år som italiensk koloni. Eritreiske soldater deserterte fra den italienske hæren og gikk inn i den engelske. Men løfter om frihet og sjølstendighet forsvant fort når britisk okkupasjon av Eritrea var fullført i 1941. Engelskmennene utarbeidet en plan om å dele Eritrea mellom det allierte Etiopia og kolonien Sudan. I de 11 årene de hadde kontrollen over landet, benyttet de alle midler for å få

støtte for planen sin. De spilte på religiøse motsetninger og stammemotsetninger, og samarbeidet nært med de etiopiske myndighetene for å terrorisere befolkningen.

FN og Eritreaspørsmålet

Eritrea-spørsmålet kom inn for FN i 1950. Det ble da nedsatt en kommisjon «for å bringe på det rene innbyggernes egne ønsker om sin politiske framtid». Norge var en av seks medlemmer i denne kommisjonen.

Kommisjonen delte seg med to stemmer for en føderasjon¹ mellom Etiopia og Eritrea, og to stemmer for et fritt Eritrea i tråd med den eritreiske befolkningens egne ønsker. Bare Norge fulgte helt oppskriften til USA og England: Å la Eritrea bli en del av Etiopia.

Etter 2. verdenskrig vokste USA fram som en stadig sterkere imperia-listmakt. Til mange land i Afrika og Asia ga USA lån, våpenhjelp, investerte i industri og jordbruk. Som motytelse ble det tegnet «vennskapsavtaler» som ga USA store rettigheter i landet, bl.a. militært, og stor innflytelse over regimet. I Afrika satset USA stort på Etiopia.

Under FN-behandlinga var Sovjet talsmenn for det eritreiske folkets interesser. De forsvarte full sjølstendighet for Eritrea, og karakteriserte føderasjonsforslaget som «et katolsk ekteskap som ikke tillater skilsmisse og som er inngått mot den ene partens vilje».

FN vedtok en føderasjon mellom Etiopia og Eritrea. Eritrea skulle likestilles med Etiopia innafør føderasjonen. Landet skulle ha sin egen demokratiske grunnlov, ha sitt eget parlament og en utstrakt grad av sjølstyre. Den felles regjeringa skulle ta seg av forsvar, utenrikssaker, penger og finanser, utenrikshandel, handelen mellom de to statene og alle kommunikasjoner.

Etiopia koloniserer landet

Med dette FN-vedtaket starta Etiopias anneksjon² av Eritrea. I løpet av ti år ble Eritrea en etiopisk koloni, slik som det tidligere hadde vært italiensk og engelsk.

— Allerede i 1953 ga Etiopia USA uinnskrenkede militære rettigheter i Eritrea.

— Skatter og avgifter ble overført og investert i Etiopia.

— Det offisielle etiopiske språket ble innført i aviser, administrasjon og skoler istedenfor de lokale språkene tigrinia og tigre.

— De gamle italienske eieendommene ble tatt av Etiopia, i strid med FN-avtalen som sa at disse var eritreiske.

— Den etiopiske keiseren innsatte sine egne folk til å ha myndighet over den eritreiske nasjonalforsamlingen. Lokale eritreiske råd og organer ble satt ut av funksjon. I 1955 ble Eritreas statsminister og presidenten i nasjonalforsamlingen tvunget til å gå av, og keiseren innsatte sine folk i

stillingene.

— Arbeiderorganisasjoner ble oppløst. Det var utstrakt presseensur. Eritreisk rettsvesen ble undergravd. Offentlige møter og alle partier unntatt Unionspartiet ble forbudt.

— I mars 1956 holdt den eritreiske nasjonalforsamlingen sitt siste møte. Etter dette overtok keiserens representanter all makt.

— I 1957 ble det eritreiske flagget erstattet med det etiopiske.

— Og så: 14. november 1962 ble det kunngjort at Eritrea var blitt den 14. provinsen i det etiopiske keiserdømmet, og at føderasjonen var oppløst.

Kunstig underutvikling

Eritreas historie fram til i dag er historien om hvordan et afrikansk land blir holdt nede i kunstig underutvikling av kolonimaktene. Alle naturressurser ble tatt ut av landet. Jorda ble brukt til å dyrke bomull og andre eksportvarer — ikke til korn og matvarer som eritreerne sjøl trengte. Skatter, avgifter og profitt ble tatt ut av landet og investert andre steder av koloniherrne. I de 25 åra engelskmennene og etiopierne hadde herredømme over Eritrea, ble det bokstavelig talt knapt bygget en offentlig bygning eller et vegstykke. Ved å innføre et fremmed språk, ikke bygge skoler til tross for enorm analfabetisme og forby alle demokratiske rettigheter, ble befolkninga effektivt

holdt nede. Mens malaria, tuberkulose og annen sjukdom har herja, var leger forbeholdt dem som bodde i de store byene og kunne betale for seg.

Frigjøringskampen starter

Undertrykking avler motstand. I 1961 ble ELF (Eritrean Liberation Front) danna. Dette var den første skikkelige organiserte motstanden mot Etiopias kolonisering. Tidligere hadde det forgojes vært sendt henvendelser til FN, og demonstrasjoner og generalstreiker var blitt slått ned med vold.

Målet for ELF var klart: Et fritt og uavhengig Eritrea. Kampen i Eritrea fikk etter hvert brei oppslutning. Det nasjonale borgerskapet³ sloss sammen med bøndene og arbeiderne.

Men etter hvert økte problemene og motsetningene innafor ELF. Både religiøse og politiske årsaker lå bak. Eritrea er sammensatt av 9 ulike nasjonaliteter med hver sine språk og særtrekk. Befolkninga er dels muhammedansk, dels kristen, og religionen satt hardt i folk. I et afrikansk land med stor analfabetisme, lite folkeopplysning og dårlige kommunikasjoner, kan slike motsetninger få stor betydning.

Ledelsen i ELF var utafor landet, og hadde svært dårlig kontakt med forholdene i Eritrea. Motsetningene mellom ledelsen og soldatene ble store, og i 1969 gikk tre grupper ut av ELF. Allerede i 1970 ble det dannet

en ny frigjøringsorganisasjon, EPLF (Eritrean Peoples Liberation Front).

Begge bevegelsene har et fritt og uavhengig Eritrea som mål. Det er vanskelig å svare på hva som skiller dem. Historisk har de ulike religiøse, geografiske og kulturelle røtter. I dag dreier det seg mye om uenighet om hvordan kampen skal føres politisk og militært, hvordan arbeidet blant befolkninga skal drives og hva som er innholdet i den nydemokratiske revolusjonen.⁴ Det som for oss er vesentlig, er at i dag slåss begge bevegelsene side om side mot den felles fienden, mot imperialismen, og for et fritt Eritrea.

De første åra ble uenighetene viktigere enn den felles kampen. Fra 1972—74 raste det borgerkrig i Eritrea. Dette var en indirekte styrke for Etiopia. De benyttet anledningen til utstrakt voldsbruk og til å innføre unntakstilstand. Undertrykkinga økte og etiopierne befesta stillingene sine. Flyktningestrømmen var enorm i disse åra. I dag lever bortimot 300 000 flyktninger i nabolandet Sudan, og noen titusener i Europa og Midt-Østen.

Blant det eritreiske folket utviklet det seg etter hvert et sterkt ønske om enhet mellom frigjøringsbevegelsene. I -74 marsjerte 30 000 eritreere med krav om enhet ut fra Asmara til fronten der de to bevegelsene sloss mot hverandre.

Høsten -77 inngikk ELF og EPLF en enhetsavtale som ble videreutviklet ved en ny avtale våren -78. Det ble opprettet en felles politisk ledelse,

I sommer delte revolusjonskomiteen i Tessenei ut jord til fattigbøndene i og rundt byen. Med en gang de fikk jord, gikk de i gang med hakke og spade for å grave vanningskanaler. Om noen dager skulle bøndene i området diskutere hvordan de kunne utvikle felles jordbruk. I dag har etiopierne igjen rykka inn i Tessenei.

og flere felles komiteer, bl.a. en felles militær kommando. Enhetsavtalene ble møtt med store gledesdemonstrasjoner i Eritrea og blant flyktningene i Sudan. Men motsetningene fra borgerkrigen sitter ennå igjen, og de to organisasjonene legger ikke skjul på at det er vanskeligheter med å sette enhetsavtalen ut i livet.

For ikke lenge siden ble det oppretta en tredje organisasjon som kalles seg ELF/PLF. Denne er liten i forhold til de to store frigjøringsorganisasjonene, og arbeider særlig vest i Eritrea og i flyktningeleirene i Sudan. ELF/PLF ledes av Osman Saleh Sabbe som var utenriksleder i EPLF inntil han ble avsatt i mars 1976.

Etter borgerkrigen var det stor framgang i frigjøringskampen. Større og større områder ble frigjort, og

oppbygginga av et nytt Eritrea begynte. I løpet av 1977 ble de fleste byene frigjort. I begynnelsen av 1978 kontrollerte ELF og EPLF 98% av landet. Bare hovedstaden Asmara, deler av havnebyen Massava, havnebyen Assab og Barentu inne i landet var fortsatt på etiopiernes hender. Disse byene var omringet, og alle kommunikasjoner unntatt med fly var stengt. Situasjonen for etiopierne var mørk.

Folkekrigen

Det eritreiske folket fører folkekrig. De ca. 40 000 frigjørings soldatene er unge menn og kvinner som slåss med enorm vilje til å frigjøre folket sitt fra brutal undertrykking og utbytting. Soldatene driver ikke

bare militær kamp. De har studier og diskusjoner i Eritreas historie, i hvordan det nye Eritrea skal bygges osv. Soldatene har ikke bare oppgaver ved fronten. De er også blant befolkninga i de frigjorte områdene og leder oppbygginga av landet. De lærer folk å lese og skrive, jobber med hygiene og helse osv.

Alt våpen og annet utstyr er tatt fra fienden. De eritreiske soldatene er utstyrt med russiske Kalashnikov maskingeværer som etiopierne har fått av Sovjet, og som eritreerne har erobret etter hvert som de har frigjort byer og slått den etiopiske hæren. Anti-luftskyts, biler, skrivemaskiner, kommunikasjonsutstyr, til og med fotoutstyr er erobret fra fienden.

Krigen er ikke bare en sak for frigjøringshæren. Begge frigjøringsorganisasjonene har organisert «militisia» blant befolkninga både i byene og på landsbygda. Sammen med masseorganisasjoner for kvinner, ungdom, bønder, arbeidere og studenter har militsiaen oppgaver bak frontlinja: De har ansvar for forsyninger av mat og utstyr, tar hånd om sårede, leder transporten i området, er grensevakter rundt byer og landsbyer.

I masseorganisasjonene der størstedelen av befolkninga er med, og på allmannamøter i landsbyene og byene, diskuterer hele folket den militære situasjonen. I byene nær frontlinja diskuterer befolkninga hva situasjonen betyr for dem, hvilke behov soldatene har som de kan dekke osv. Etter slike møter blir biler med

utstyr sendt til fronten. Daglig sendes forsyninger med ferskt brød og annen mat til soldatene.

Frigjøringsorganisasjonene har som linje å være sjølberga. Derfor driver frontene sine egne kollektivbruk der de dyrker korn og grønnsaker. De har egne verksteder der de syr uniformene sine og lager og reparerer utstyr.

Ungdommens rolle

Ungdommen spiller en spesielt aktiv og viktig rolle både i den militære kampen og i oppbygginga av de frigjorte områdene. Det store flertallet av frigjoringssoldatene er svært unge, mellom 16 og 25 år. Allerede fra 14–15-års alderen slutter ungdommen seg til en av de to frigjøringsorganisasjonene. De får full militær opplæring som inneholder fysisk trening, skyteopplæring, nærkamp, og ikke minst politisk opplæring i Eritreas historie og linja for folkekrigen og den eritreiske revolusjonen. Svært mange av ungdommene som slutter seg til fronten kan ikke lese eller skrive, for de har aldri fått gå på skole. Under opplæringa til frigjoringssoldater lærer de dette.

Den første tida etter at de har fullført den militære og politiske utdanninga, får de gjerne oppgaver i de bakre rekker, ved et av frontenes kontorer, verksteder etc.

Det er ikke bare slik at det er ungdommen som er den ledende og mest

aktive krafta innafor frigjøringshæren og i frigjøringsorganisasjonene. Også i sitt arbeid blant massene i Eritrea legger ELF og EPLF stor vekt på arbeidet blant barn og ungdom. Noe av det første som skjedde i byene etter at de ble frigjort, var at det ble åpna ungdomsklubber med ulike sportslige, politiske og reine fritidsaktiviteter. De prioriterer høyt å utbygge skolen.

Det er de som er barn og ungdom i dag som må fullføre frigjøringa av landet og bygge et nytt Eritrea. Derfor legger frigjøringsorganisasjonene ned et stort arbeid i å ta vare på, utdanne og fostre mange unge patrioter.⁵

Jordbruket

Etter hvert som områder og byer har blitt frigjort, har et nytt liv begynt for eritreerne. Både under tidligere koloniherrer og under etiopierne har det eritreiske folkets hverdag vært nød, fattigdom og steinhard undertrykking.

Jorda har vært eid av italienske godseiere. Seinere er en del av godsene tatt over av det etiopiske regimet. De har i likhet med italienerne dyrka bomull og frukt for eksport. Eritreerne jobba som fattige landarbeidere på godsene, og bodde nærmest som slaver i landsbyer i omegnen. Mye jord lå brakk. Godseierne hadde aldri tatt investeringa med å jobbe opp vanningsanlegg som trengtes for å gjøre jorda dyrkbar.

Disse godsene og store jordeiendommene er tatt over av ELF og EPLF. De drives som kooperativer⁶ enten av frontene selv, av masseorganisasjonene eller av lokale bønder i fellesskap. Produksjonen er lagt om. Istedenfor bomull dyrkes i dag korn og grønnsaker til å dekke eritreernes eget behov. Vanningssystemer bygges slik at mer jord er dyrkbar året rundt.

Mange fattigbønder som tidligere eide en så liten og dårlig jordlapp at det ikke var mulig å fø familien på den, får utdelt større og bedre jordstykker. Frontene oppfordrer og hjelper bøndene til å gå sammen i kollektiv drift.

Distribusjonen og salget av varene blir organisert av frontene i kooperative butikker og til priser fastsatt i avtale med bøndene. Det er slutt på smugling og svartebørs.

Helsevesenet

En vanlig eritreisk landsbyboer hadde før frigjøringa aldri møtt en doktor eller sjukepleier. Slik «luk-sus» var forbeholdt folk som bodde i de største byene og hadde penger til å betale for seg. Malaria, tuberkulose, feilernæring og andre alvorlige sjukdommer herja. Barsedødeligheten var stor, og gjennomsnittsalderen lå på noen og trede år.

Sjøl om landet er i krig, legger derfor frontene stor vekt på at helsestellet skal nå hele sivilbefolkninga. Det er åpnet klinikker i byene. Mobile helseteam og barfotleger reiser

rundt på landsbygda. Begge frontene har sine egne medisinske skoler der de har utdanna hundrevis av medisinsk personell. Helsetjenesten er gratis for befolkninga og omfatter også de 8—10 000 etiopiske krigsfangene.

Den viktigste sida ved helsestellet er kanskje på lang sikt å opplyse massene. Sjukdommene som herjer er i stor grad bakteriesjukdommer som skyldes lav levestandard og dårlig hygiene. Derfor har frontene omreisende hygienegrupper som underviser i hygiene og helselære. Likeledes drives det hygienearbeid i masseorganisasjonene. Folk lærer at de må koke geitemelka — for geitene har ofte tuberkulose, og melka fra disse geitene er en viktig smittekilde.

Vannet og de sanitære forholdene på kafeer og offentlige steder blir kontrollert. Ungdomsorganisasjonen arrangerer kampanjer for å holde byene og landsbyene reine og fri for avfall. Noe av det første en blir slått av når en kommer til Eritrea, er hvor mye reinere her er enn i nabolanda!

Også på dette området er det fienden som «gir» mest. På EPLFs sentralsjukehus mangla de røntgenutstyr. Frontens undergrunnsavdeling i Asmara hadde kartlagt nøyaktig hvor dette fantes på sjukehuset i Asmara. Så hadde en avdeling frigjørings soldater dratt inn i byen, omringa sjukehuset og gått inn og skrudd ut det de trengte!

Kvinnene spiller an aktiv rolle i den eritreiske revolusjonen. Her riktignok i tradisjonelt kvinnearbeid: Hun baker brød av den lokale kornsorten Durra til hjemløse flyktninger i en leir EPLF har. Brødet heter ndsjerra og ligner på en syrlig pannekake.

Skoler og undervisning

En effektiv måte å holde et folk nede på, er å ikke gi dem undervisning. Flesteparten av eritreerne var analfabeter før frigjøringa av landet begynte. Skolene var få, og etiopierne hadde innført sitt eget offisielle språk i undervisninga. Ingen fikk lære tigre eller tigrinia som er de største eritreiske språkene. Undervisninga var også gjennomsyra av etiopiernes løgnaktige framstilling av eritreernes historie og kultur.

I dag opprettes nye skoler. For første gang på 25 år brukes det igjen skolebøker med eritreernes eget språk, og de lærer for første gang om sitt eget folks historie. Voksne analfabeter lærer å lese og skrive i masseorganisasjonene og av frigjørings soldater som bor sammen med landsbybefolkninga.

Kvinnene

For kvinnene betyr et fritt Eritrea slutt på steinhard kvinneundertrykking, og at den fulle frigjøringa av kvinnene kan begynne. Mens etiopierne holdt landet okkupert, holdt de fleste kvinnene seg hjemme døgnet rundt. Mange turde knapt nok gå på markedet midt på dagen. Av redsel for å bli voldtatt og terrorisert av etiopiske soldater, og på grunn av religionens åk, levde de eritreiske

kvinnene bokstavelig talt innafør husets fire vegger.

I dag er kvinnene aktivt med i det politiske livet. I kvinneorganisasjonene får de undervisning, deltar aktivt i frigjøringskampen, og en del av de yngre kvinnene er fullgode soldater.

Å leve med bombene

Ved inngangen til 1978 var 98% av Eritrea frigjort. Frigjøringsstyrkene sto 5—7 km utafor de få byene etiopiske styrker fortsatt hadde kontroll over. Oppbygginga av de frigjorte områdene og byene var i god gang. Flyktningestrømmen ut av landet var slutt, og eritreerne var i gang med å vende tilbake til landet sitt.

Da, i januar 1978, begynte etiopierne terrorbombing av de frigjorte byene og landsbyene. Et par ganger i uka kom sovjetiske jagere og bombefly over himmelen. Viktige byer ble bombet med napalm og splintbomber flere ganger i løpet av våren. Målet var å terrorisere det eritreiske folket til å gi opp oppbygginga av landet, og tvinge dem i kne.

Men sjøl denne grusomme terroren var forgjeves. «Vi har lært oss å leve med bombene,» sa de eritreiske ungdommene til Klassekampens journalist sommeren -78. Ved stor innsats og urokkelig vilje til å fortsette kampen for et fritt Eritrea, hadde de innstilt livet sitt etter etiopiernes terror.

Alle viktige aktiviteter som sjuke-

Folkeliv på torget i Tessenai en ettermiddag i juli. Store deler av folket i lavlandet lever fortsatt som nomader. Hvor enn du kommer i Eritrea, møter du frigjørings soldater som lever blant sivilbefolkninga.

hus, verksteder, frontenes baser og kontorer, var bygget skjult ute i «bushen» — ofte under jorda til vern mot bombene. I byene hadde nesten hvert eneste hus sitt bombehull. Døgnnet var snudd opp ned. Flyene kom om dagen, derfor foregikk mesteparten av aktivitetene etter at det var blitt mørkt ved 19-tida om kvelden.

Etiopisk offensiv sommeren -78

I juni -78 starta etiopierne en militær offensiv for å ta tilbake de viktige byene og vegene sør i Eritrea. Titusener av etiopiske soldater angrep fra grensa mellom Eritrea og Tigray-pro-

vinsen i Etiopia. Etiopiske elitestyrker fra krigen i Ogaden var hentet opp. I en måneds tid klarte frigjøringsstyrkene å slå tilbake angrepene, til tross for at de etiopiske styrkene talte opp til 3 ganger så mange soldater som eritreerne.

I midten av juli ble etiopiernes offensiv ytterligere trappa opp. 150 000 soldater var nå satt inn i angrepet mot Eritrea. De brukte følgende taktikk: Terrorbombinga ble intensivert. De frigjorte byene og områdene sør i landet ble bomba med napalm og splintbomber. Sivilbefolkning og soldater ble drept og såra. Tusenvis mista hjemmene sine, og folk ble jaga på flukt. Deretter rykka de etiopiske soldatene inn. Bak dem kom tungt artill-

leri.

Denne offensiven klarte ikke eritreerne å stå imot, og deler av det sørlige Eritrea med flere viktige byer ble igjen erobret av etiopierne. Dette var områder som ELF hadde kontrollert.

I løpet av 1977 frigjorde eritreerne opp til 98% av landet sitt. I løpet av noen uker sommeren -78 blir igjen viktige deler av landet tatt tilbake, tusenvis av folk blir drept og såra, flere hundre landsbyer jevna med jorda, titusener jaga på flukt. Hva slags fiende er det det eritreiske folket står overfor?

Det etiopiske regimet

Etiopia ledes av et militærråd, Dergen, som kom til makta i -74. Fra -77 har Dergen blitt leda av Mengistu Haile Mariam. Dergen kaller seg sosialistisk, men fører i virkeligheten en rein fascistisk politikk. All politisk opposisjon, alle streiker er forbudt. I hovedstaden Addis Abeba sitter mellom 30 000 og 100 000 politiske fanger, ifølge Amnesty International. Fra desember -77 til mars -78 ble mellom 4 500 og 8 000 drept av Dergens politi. Jorda i Etiopia eies av store godseiere.

Svært mange av de etiopiske soldatene er fattige bønder som er verva til kurs for å lære «å forsvare sine egne landsbyer mot arabiske terrorister». Etter tre ukers kurs ble de sendt til den eritreiske grensa. Da de kom til fronten, hadde mange av dem aldri før skutt med skarpt. Disse bondesol-

datene ble sendt mot de eritreiske frigjøringsstyrkene som kanonføde. Artilleriet bak hindra dem effektivt i å snu.

Etiopia er et av verdens aller fattigste og mest tilbakeliggende land. Regimet sliter med store indre problemer. Men Mengistu-regimet holdes oppe av Sovjet. Krigen mot Eritrea er Sovjets krig.

Sovjets krig

I den øverste etiopiske militærkommisjonen som leder hæren, sitter 8 russere, 3 kubanere og 7 etiopiere. Hæren er leda av 1 000 sovjetiske offiserer og rådgivere. Soldatene er utstyrt med sovjetiske våpen. Fra april -77 til nå har Etiopia fått våpenhjelp for mer enn 5 milliarder norske kroner fra Sovjet. Fra sovjetiske bombefly slippes bombene over soldater og sivilbefolkning. Etiopia har sjøl ikke piloter til å føre disse flyene, de *må* være sovjetiske, kubanske eller øst-tyske.

Uten Sovjet ville Eritrea vært fritt i dag.

Sovjet har sendt kubanske leiesoldater til Etiopia, som de tidligere gjorde til Angola. Mellom 5000 og 9000 kubanske soldater er brukt i krigen i Ogaden og mot Eritrea. Castro er økonomisk avhengig av Sovjet, og betaler med å sende leiesoldater til Afrika. Fordi Cuba sjøl er et land i den tredje verden, og fordi den kubanske revolusjonen ennå har stor respekt i Afrika, er det lettere for Bresj-

nev å sende Castros leiesoldater enn sine egne.

Under FN-behandlinga i 1952 støtta Sovjet full ut Eritreas krav om sjølbestemmelse. Den gang var Sovjet et sosialistisk land. I dag snakker Sovjet om Etiopias «historiske rett til åpning til havet», og forsøker å knuse den eritreiske frigjøringskampen med napalm og splintbomber. Sovjet er ikke lenger sosialistisk. Det er i dag en imperialistisk supermakt som rus-ter voldsomt opp og blander seg inn over hele verden.

Sovjet på Afrikas Horn

Allerede fra midten av 60-åra for-søkte Sovjet å få innpass på Afrikas Horn. Den gangen var det fortsatt USA som sto sterkt i området gjen-nom forbindelsene med Haile Selas-sies regime i Etiopia. Sovjet ga da et stort lån til Etiopias naboland, Soma-lia. Som motytelse fikk Sovjet marinebase i havnebyen Berbera.

Sjøl om de er i krig, legger eritreerne stor vekt på kulturen. ELF's nasjonale kultur-gruppe oppfører her en dans til soldatene ved Barentu. Refrenget lyder: «Selv om 1 000 soldater blir drept, vil vi vinne!»

Etter hvert har USA-imperialismen lidd mange nederlag og blitt svekka som supermakt. Da Haile Selassies regime ble styrta ved militærkupp og Dergen kom til makta i Etiopia i 1974, var Sovjet raskt frampå og omfavnet det de kalte den «etiopiske revolusjonen», og tilbød dem hjelp. En tid forsynte Sovjet både Somalia og Etiopia med våpen. Men da konflikten mellom de to landene i Oga-den skjerpet seg, ble russerne utvist fra Somalia. Etter det har Sovjet sat-sa stort på Dergen og Etiopia.

Fra begynnelsen av 60-åra har Sov-jet bygget opp sterke posisjoner i Afrika. En rekke afrikanske land har inngått økonomiske og tekniske sam-arbeidsavtaler med Sovjet. Sovjet er i dag den største våpenprofitøren i Afrika, og har sikret seg baserettig-heter i flere land.

Sovjet prøver å dekke sin imperia-listiske supermaktspolitikk bak sosia-listiske fraser. Før var regjeringa i Somalia progressiv og bra, men nå hevder Sovjet at den er sjåvinistisk og reaksjonær. Nå er det den etiopiske juntaen som er såkalt progressiv. Alt dette er bare forsøk på å skjule at Sovjet er ute etter å mele sin egen ka-ke på Afrikas Horn. Om Bresjnev støtter eller motarbeider et land eller et regime, avgjøres bare ut fra hva som vil styrke Sovjets posisjoner i området.

Afrikas Horn ligger ved innløpet til Rødehavet og Suez-kanalen. Den som kontrollerer Hornet, kon-trollerer skipstrafikken til Europa. Den kan opprette militærbaser nær

de enorme oljekildene i Den persiske gulf, som forsyner Europa med 63% av deres oljebehov. Kampen om Eri-trea og Afrikas Horn er en viktig del av Sovjets kamp for å nå verdens-herredømme.

Mihret og Hagos er 15 og 16 år gamle og fullt opplært som frigjørings soldater. De kom begge i kontakt med ELF mens byene deres ennå var beleira av etiopierne. De rømte hjemmefra og slutta seg til fronten. Nå jobber de på ELF's propa-gandakontor. Her har Hagos lært å lese og skrive.

Støttearbeidet i Norge

Her i Norge har Etiopia og Sovjet sine varme støttespillere. NKP og KU («Kommunistisk» Ungdom) hyller

det de kaller «det progressive Etiopia». Napalmen og splintbombene slippes over eritreiske landsbyer med NKPs og KUs velsignelse.

På tross av midlertidig tilbakegang slåss eritreisk ungdom fram mot den fulle frigjøringa av landet sitt som en dag helt sikkert vil komme. De trenger vår støtte! Under Vietnam-krigen var en viktig grunn til amerikanernes nederlag at verdens folk etter hvert vendte dem ryggen i avsky og demonstrerte sin støtte til Vietnams folk.

«Solidaritet Norge—Eritrea» er danna av personer med svært ulikt politisk syn, men som har felles at de støtter de to eritreiske frigjørings-

organisasjonene og fordømmer Etiopias og Sovjets krigføring. SV-ledelsen har avslått å støtte denne solidaritetsaksjonen.

Alle som støtter Eritreas folk må ta del i solidaritetsarbeidet for frigjøringskampen! Spre opplysning om Eritrea! Saml inn penger til frigjøringsbevegelsene!

Ved henvendelse til
Anti-imperialistisk komite for den 3. verden

Postboks 5645 Briskeby

Oslo 2

kan du bestille studiesirkel, lysbilde-serier, fotoutstilling og en flott 30 minutters fargefilm om Eritrea.

Fremmedord

1. Føderasjon: I dette tilfellet at to tidligere sjølstendige stater går sammen. Med felles regjering, forsvar, utenrikspolitikk m.m., men med delvis indre sjølstyre.

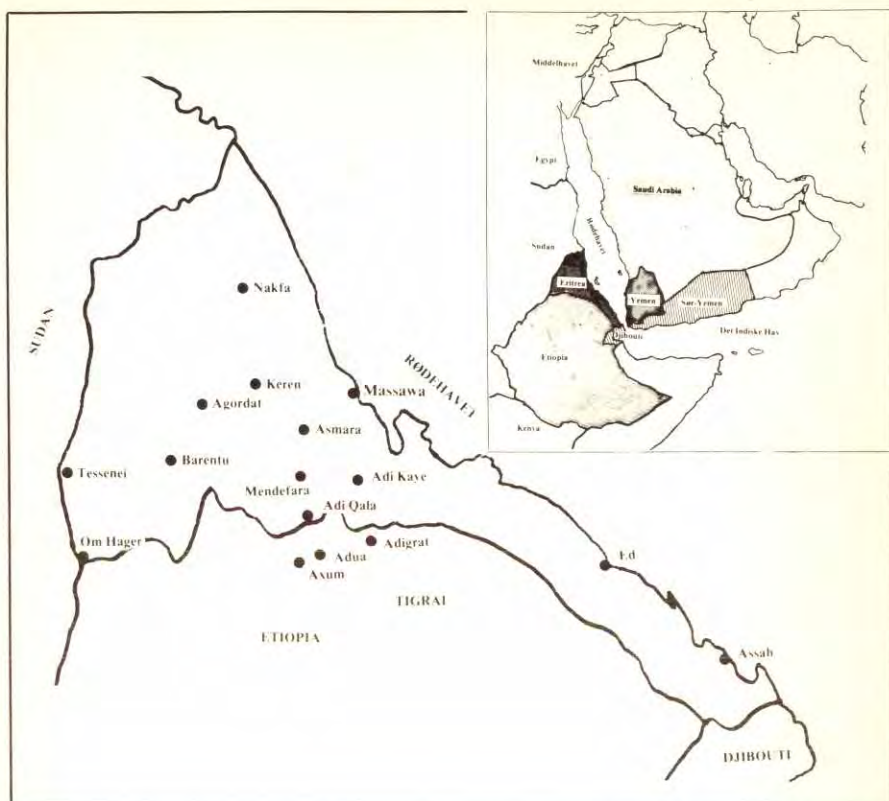
2. Anneksjon: Ved tvang å legge under seg et annet land eller deler av et land.

3. Nasjonalt borgerskap: Storbønder og kapitalister i et fattig og underutvikla land som er undertrykt av imperialismen — står i motsetning til den delen av herskerklassen som samarbeider med de utenlandske undertrykkerne.

4. Nydemokratisk revolusjon: Første fase av den sosialistiske revolusjonen i fattige og underutvikla land. I denne fasen frigjør de seg fra imperialismen, og da står arbeidere, bønder og nasjonalt borgerskap sammen.

5. Patriot: En som kjemper for fedrelandet sitt.

6. Kooperativ: Praktisk samarbeid mellom bønder og småprodusenter som hver har sin egen eiendom, men som går sammen om redskaper og salg.

Fakta

Flateinnhold: 117 600 km² (tre ganger så stort som Danmark)

Kystlengde: 1 000 km.

Innbyggerantall: Mellom 3 og 4 millioner.

Geografi: Lavland langs kysten og i nordvest. Høyland opp til 3 000 m i sentrale deler, mot grensa til Etiopia.

Næringsveier: I lavlandet enkelt jordbruk og fedrift (nomader). I høylandet jordbruk og noe industri.

Hovedstad: Asmara.

Språk: Tigrinia og arabisk er offisielle språk. Dessuten er Tigre skriftspråk i enkelte provinser. Det tales 9 ulike språk og dialekter.

Religion: Koptisk kristendom og muslimer. De kristne dominerer høylandet, muslimene lavlandet.

I sommer var vi i Eritrea. Vi besøkte en ungdomsklubb og en skole. Vi var med på utdeling av jord til fattige bønder og opplevde flott eritreisk kultur. Vi snakka med 14 år gamle ungdommer som hadde rømt hjemmefra for å slutte seg til frigjøringshæren.

Kort tid etter at vi forlot landet, marsjerte 150 000 etiopiske soldater med russiske våpen inn i Eritrea og okkuperte tilbake viktige byer.

I dette heftet forteller vi i ord og bilder om noe av det vi opplevde. Vi tar for oss den siste utviklinga i Eritrea, prøver å gi en kort innføring i landets historie, og ser på hvilken rolle krigen i Eritrea spiller i Sovjets kamp for verdensherredømme.

